

(Ján Rusnák) Keď Ježiš hovoril o svojej schopnosti dať živú vodu prúdiacu do večného života, presahovalo to Samaritánkino chápanie. Ale keď odhalil tajomstvo jej súkromného života, definitívne upútal jej pozornosť. V jej vnímaní Ježiša nastáva posun. Hovorí: „Pane, vidím, že si prorok.“ Nebolo to zatiaľ príliš hlboké vyznanie. Ježišove slová plne nepochopila, ale už si našiel miesto v jej srdci. Už nebol iba akýsi Žid, ktorý porušuje zvyky. Reálne začínala počítať s možnosťou, že by mohol byť ten, ktorého očakávali – Mesiáš.

Úryvok rozpráva aj o uhasení smädu Samaritánky i jej krajanov, ktorí v Ježiša uverili. Spočiatku svoj smäd nevnímali. Keď však prenikli do tajomstva Ježišovej identity, pochopili, o čom hovoril so ženou na začiatku, a po tejto živej vode zatúžili. Samaritánka prišla k studni po obyčajnú vodu. Keď však objavila prameň živej vody, džbán už nepotrebovala.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)